

Sygn. akt I C 1061/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2013 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko K. F. (1)

o zapłatę kwoty 10.313,40 zł

I. zasądza od pozwanego K. F. (1) na rzecz powódki M. L. kwotę 7.219,38 zł (siedem tysięcy dwieście dziewiętnaście złotych 38/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 26 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od pozwanego K. F. (1) na rzecz powódki M. L. kwotę 2.053,10 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku powódce - kwotę 400 zł, pozwanemu - kwotę 210,64 zł, tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt I C 1061/12

UZASADNIENIE

Powódka M. L. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. F. (1) kwoty 10.313,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, na którą składają się kwoty 313,40 zł tytułem odszkodowania i kwota 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdy i straty moralne doznane przez powódkę z winy pozwanego oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 10 kwietnia 2012 r., sygn. akt (...) został uznany winnym popełnienia zarzucanych wobec powódki czynów z art. 190 § kk i 216 § 1 kk i stosując okoliczności przewidziane w art. 66 § 1 kk postępowanie zostało warunkowe umorzone. W toku postępowania Sąd bezspornie ustalił winę pozwanego co do zarzucanych mu czynów. Powódka podniosła, że

w toku postępowania karnego powódka dochodziła dodatkowo roszczeń cywilnych, jednakże Sąd Karny pozostawił je bez rozpoznania. W toku postępowania Sąd ustalił winę pozwanego co do zarzucanych mu czynów, co czyni w świetle przepisu art. 11 kpc te ustalenia co do winy winny być wiążące.

Powódka w następstwie zawinionych działań pozwanego, doznała załamania psychicznego, a skutkiem gróźb telefonicznych i nachodzeń ze strony pozwanego powódka zaczęła odczuwać lęki, nękały ją koszmary senne i

pojawiły się objawy psychosomatyczne. Powódka poddała się leczeniu w Szpitalu psychiatrycznym, gdzie rozpoznano zaburzenia adaptacyjne, lękowe i depresyjne. Wskazała, że w czasie związku z pozwanym, nie przechodziła takich zaburzeń, a rozpoczęły się one dopiero w końcowej fazie tego związku i po jego ustaniu. Obecnie nie doszła do stanu pierwotnego równowagi psychicznej i w dalszym ciągu odczuwa stany lękowe i leczy się pod tym kątem. Zagrożenie obecnie jest poważniejsze, bowiem powódka jest w ciąży, a doznane wcześniej i nadal odczuwane stany zagrożenia, lęki i depresji mogą odbić się na zdrowiu dziecka. Szkodę majątkową powódka określiła na kwotę 313,40 zł, na którą składają się koszt zakupu leków oraz koszty przejazdu do szpitala psychiatrycznego. Straty moralne i krzywdy powódka określiła na kwotę 10.000 zł i domaga się zadośćuczynienia w tej kwocie.

Pozwany K. F. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany stwierdził, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom powódki zawartym

w pozwie oprócz tych przyznanych.

Pozwany przyznał, że został przeciwko niemu wydany wyrok z dnia 10 kwietnia 2012 r. przez Sąd Rejonowy w Kłodzku. Pozwany zaznaczył, że wyrok nie jest skazujący i sąd w sprawie cywilnej nie jest sentencją związany, a ponadto istotne dla niniejszej sprawy jest to, że zastosowano wobec pozwanego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania, które stosuje się gdy wina i społeczna szkodliwość czynów nie są znaczne. Pozwany nie przyznał, że jego zachowania po rozstaniu z powódką mogły wypełniać znamiona przestępstwa. Pozwany wskazał, że przekroczył pewne granice w swym zachowaniu, gdyż był przez długi czas pod wpływem silnych negatywnych emocji wywołanych nagłym zerwaniem związku przez powódkę z powodu poznania innej osoby. Pozwany bardzo zaangażował się w związek z powódką, poświęcał jej wiele, także pod względem majątkowym i wiązał duże nadzieje na wspólne życie z powódką. Pozwany nie mógł sobie poradzić z emocjami związanymi z zakończeniem związku, gdyż stało się to bardzo szybko i nagle. Pozwany do tej pory czuje się wykorzystany i oszukany przez powódkę. Negatywne treści wysyłane były nie pod adresem powódki, ale jej ówczesnego partnera i były wynikiem emocji, a pozwany nie miał w zamiarze celowego poniżania czy straszenia powódki i nie przypuszczał, że spowodują one jakiegokolwiek problemy ze zdrowiem psychicznym powódki. Ponadto kontakt stron po rozstaniu najczęściej prowokowała powódka i jej chłopak, która swym postępowaniem prowokowali pozwanego, z czym sobie nie radził, o czym powódka wiedziała. Powódka interesowała się pozwanym po rozstaniu i wydzwaniała do pozwanego. Pozwany odebrał ją również ze szpitala.

Pozwany podniósł, że w czasie trwania związku wyremontował na swój koszt łazienkę matki powódki, a po rozstaniu zgłosił poczynione nakłady do rozliczenia, co, zdaniem powoda, spowodowało, że pozwana stała się wobec niego napastliwa i doszło do nieporozumień między stronami. Pozwany podniósł, że działanie powódki jest złośliwe i nie ma na celu ochrony swych dóbr osobistych, lecz dokuczenie pozwanemu, także pod względem finansowym. Zarzucił, że powódka nie udowodniła, że stan jej zdrowia psychicznego spowodowany jest działaniem pozwanego. Pozwany podniósł, że nie ponosi winy za stan powódki, a co do ewentualnych naruszeń jej dóbr osobistych, to swym zachowaniem powódka przyczyniła się w dużym stopniu bądź wręcz prowokowała negatywne zachowania pozwanego. Ponadto, z ostrożności procesowej wskazał, że żądana kwota zadośćuczynienia jest zawyżona, gdyż powódka nie uwzględnia, że przy wymiarze kary zastosowano warunkowe umorzenie postępowania karnego, a ponadto jest zawyżona w stosunku do zarobków pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie stycznia do maja 2011r. strony były w związku. Po rozstaniu, zainicjowanym przez powódkę, która zaczęła spotykać się z innym mężczyzną, w okresie od maja do września 2011r., pozwany kierował pod jej adresem groźby uszkodzenia ciała, pozbawienia życia, był agresywny, poniżał powódkę i wyzywał ją słowami wulgarnymi, jak "kurwo", "szmato", groził, że opublikuje jej nagie zdjęcia, albo, że z jej powodu odbierze sobie życie, jeśli do niego nie wróci. Pozwany przyszedł do sklepu, w którym pracowała powódka, i w obecności klienta znieważał ją, używając pod jej adresem słowa "kurwa". Nie reagował na jej prośby, aby dał jej spokój i przestał się z nią kontaktować, uprzedzała go, że zawiadomi policję. Ostatecznie, 9 sierpnia 2011r., złożyła zawiadomienie o przestępstwie w Komisariacie Policji w L.. Po przeprowadzeniu postępowania karnego przeciwko pozwanemu, wyrokiem tut. Sądu z dnia 10 kwietnia 2012r.,

został on uznany za winnego popełnienia czynów, o które został oskarżony, tj., że w okresie od marca do września 2011r. w L. kierował pod adresem powódki groźby uszkodzenia ciała, pobicia, pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. czyn z art. 190§1 kk, oraz o to, że w tym samym miejscu czasie, używają słów powszechnie uznanych za obelżywe, znieważał powódkę, tj. czyn z art. 216§1 kk. Sąd w tamtej sprawie zastosował warunkowe umorzenie postępowania, wyznaczając pozwanemu okres próby wynoszący 1 rok (art. 66§1 kk).

Dowód:

zeznania świadków: J. G. (k-50v.-51), B. K. (k-51v.), P. W. (k-123);

protokoły oględzin - zapisy rozmów telefonicznych pozwanego (k-15-16,19-20);

wyrok SR w Kłodzku z dn. 10.04.2012r.,(...)k-4);

zeznania powódki (k-123v.-124);

zeznania pozwanego (k-124v.-125).

Rozmowy te odbywały się telefonicznie bezpośrednio z powódką, która również je inicjowała, lub z jej nowym partnerem, który za namową powódki straszył pozwanego, że uszkodzi mu samochód, jak nie da spokoju powódce.

Dowód:

zeznania świadków: K. F. (2) (k-51v.-52); częściowo B. K. (k-51v.) i I. Ż. (k-52v.);

zeznania powódki (k-123v.-124);

zeznania pozwanego (k-124v.-125).

W następstwie w.w. zachowania pozwanego, polegającego na wyzywaniu powódki i groźeniu jej pozbawieniem zdrowia i życia, powódka doznała rozstroju zdrowia psychicznego, nękały ją koszmary senne, czuła się prześladowana przez pozwanego, śledzona, odczuwała lęki, szczególnie, idąc ulicą, kiedy wielokrotnie obracała się za siebie w obawie przez pozwanym. Bała się sama wracać do domu z pracy w sklepie, więc prosiła koleżankę J. G., żeby po nią przychodziła i odprowadzała. Powódka leczyła się psychiatrycznie, brała leki, zapisane przez psychiatrę. Mimo to nadal miała koszmary senne, była w obniżonym nastroju, smutna, wylękniona, odczuwała strach przez pozwanym, obawiała się, że spełni swoje groźby. Do chwili obecnej powódka cierpi z powodu długotrwałych zaburzeń adaptacyjnych o charakterze depresyjno - lękowym z somatyzacją, które wymagają leczenia psychiatrycznego.

Dowód:

zeznania świadków: J. G. (k-50v.-51), B. K. (k-51v.),

opinia biegłego psychiatry M. Ż. (k-93-98)

zeznania powódki (k-123v.-124).

W związku z zaburzeniami psychicznymi, powódka leczyła się psychiatrycznie. Na dojazd do S. taksówką, gdzie konsultowała się z lekarzem, zapłaciła 153 zł. Poniosła też koszty zakupu leków w wysokości 160,40 zł.

Dowód:

rachunki, paragony (k-5);

zaświadczenie lekarskie z dn. 1.02.2012r. (k-7)

zeznania świadków: J. G. (k-50v.-51),

zeznania powódki (k-123v.-124)

Pismem z dnia 17.08.2012r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 10.313,40 zł, tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania, za szkody wyrządzone czynami objętymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dn. 10.04.2012r.,(...), do dnia 25.08.2012r.

Dowód:

wezwanie do zapłaty (k-9-10).

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie w.w. dowodów, przeprowadzonych w sprawie, zeznań świadków: J. G.(k-50v.-51), B. K.(k-51v.), P. W.(k-123), ujawnionych na rozprawie protokołów oględzin - zapisów rozmów telefonicznych pozwanego (k-15-16,19-20 w aktach sprawy karnej tut. Sądu sygn. (...)) oraz zeznań powódki (k-123v.-124), Sąd ustalił, że pozwany swoim bezprawnym i zawinionym zachowaniem, polegającym na kierowaniu wobec powódki gróźb utraty zdrowia i życia, groźeniu samobójstwem, jeśli do niego wróci, czy też znieważaniu jej słowami wulgarnymi, spowodował rozstrój zdrowia psychicznego u powódki. Wobec tego pozwany obowiązany jest do naprawienia szkody wyrządzonej powódce, która obejmuje wszelkie wyniki z powodu rozstroju zdrowia koszty, oraz do zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie przepisów art. 415 kc w zw. z art. 444§1 kc i art. 445§1 kc.

Sąd ocenił opinię biegłego psychiatry M. Ż. jako wiarygodną, sporządzoną w sposób fachowy i rzetelny, nie wymagającą uzupełnienia.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość.

Nie może budzić wątpliwości, że krzywda, która dotknęła powódkę jest duża. W wyniku zachowania pozwanego, powódka doznała rozstroju zdrowia psychicznego, nękały ją koszmary senne, czuła się prześladowana przez pozwanego, śledzona, odczuwała lęki. Leczyła się psychiatrycznie, brała leki, zapisane przez psychiatrę, mimo to, nadal miała koszmary senne, była w obniżonym nastroju, smutna, wylękniona, odczuwała strach przez pozwanym, obawiała się, że spełni swoje groźby. Do chwili obecnej powódka cierpi z powodu długotrwałych zaburzeń adaptacyjnych o charakterze depresyjno - lękowym z somatyzacją, które wymagają leczenia psychiatrycznego.

Ze względu na wysoki rozmiar krzywdy powódki, rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, długotrwałość i rozmiar cierpień psychicznych, odczuwanych przez powódkę do chwili obecnej, adekwatne do rozmiaru szkody, w ocenie Sądu, jest zadośćuczynienie w wysokości 10.000 zł. Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwany, przyznając, że swoim zachowaniem mógł obrazić godność powódki, dotychczas nie przeprosił jej i nie wyraził skruchy.

Zważywszy jednak, iż przyczynienie się powódki zostało ocenione na 30%, należne jej zadośćuczynienie wyniosło 7.000 zł. W tej kwestii Sąd podzielił stanowisko pozwanego, że powódka przyczyniła się do zwiększenia rozmiarów szkody, lekkomyślnie namawiając nowego partnera do kierowania pod adresem pozwanego gróźb zniszczenia czy uszkodzenia jego samochodu, a także inicjując rozmowy telefoniczne z pozwanym, które następnie były nagrywane,

w trakcie których pozwany groził powódce i ją obrażał (art. 362 kc). Uwzględniając powyższe, powództwo w zakresie żądania wyższej, ponad zasądzoną, kwoty zadośćuczynienia, podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 444§1 kc, naprawienie szkody obejmuje także zwrot wszelkich wydatków, poniesionych przez poszkodowanego w związku z leczeniem i rehabilitacją oraz inne dodatkowe koszty związane z doznanym uszczerbkiem.

Wobec powyższego, uwzględniając treść przepisu art. 361§2 kc, Sąd zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w kwocie 219,38 zł, tytułem zwrotu wydatków na leki i dojazd na konsultację lekarską. Na tą okoliczność powódka przedstawiła rachunki i paragony (k-5) na łączną kwotę 313,40 zł, których pozwany nie kwestionował. Uwzględniając stopień przyczynienia, powódce należy się z tego tytułu odszkodowanie w wysokości 219,38 zł.

Odsetki od kwoty 7.219,38 zł, zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 26 sierpnia 2012r., mając na uwadze, że powódka już wcześniej, przed wniesieniem pozwu, wzywała pozwanego do zapłaty z tego tytułu - w piśmie z dnia 17.08.2012r. wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty w terminie do dnia 25.08.2012r. (k-9-10), zaś termin ten minął bezskutecznie. Orzeczenie w tym zakresie oparto na przepisach art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono, jak w punkcie I i II wyroku.

Wniosek pozwanego o rozłożenie na raty zasądzonej kwoty nie podlegał uwzględnieniu. Przepis art. 320 kpc pozwala sądowi na rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty jedynie wyjątkowo - w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Niezależnie od tego, zła sytuacja majątkowa nie stanowi samodzielnej podstawy do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty w sytuacji, gdy inne okoliczności towarzyszące sprawie, takiego rozwiązania nie uzasadniają. Zaproponowana przez pozwanego wysokość miesięcznej raty w kwocie 100 - 150 zł nie byłaby ekonomicznie odczuwalna przez powódkę i nie spełniałaby funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III wyroku oparto na przepisie art. 100 zd. 1 kpc, przyjmując, że pozwany przegrał sprawę w 70 %, w takim stosunku powinien zwrócić powódce koszty procesu, które poniosła ona w kwocie 2933 zł (w tym: opłata sądowa od pozwu - 516 zł, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym - 2400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł). Skoro powódka przegrała sprawę w 30%, w takim stosunku pomniejszono żądane przez nią koszty procesu (2933 zł - 30% = 2053,10 zł). Orzeczenie w powyższym zakresie znajduje uzasadnienie w treści powołanego wyżej przepisu oraz art. 98 § 3 kpc i § 2 pkt 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Orzeczenie w pkt III wyroku oparto na przepisie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), mając na uwadze, że powódka uiszczała w toku procesu zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w kwocie 400 zł, która nie została wykorzystana, zaś uiszczona przez pozwanego w tej samej kwocie zaliczka została wykorzystana na wynagrodzenie biegłego jedynie w części, tj. w kwocie 189,36 zł, zgodnie z prawomocnym postanowieniem, wydanym w niniejszej sprawie z dnia 24 czerwca 2013r. (400 - 189,36 = 210,64).